

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupen JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2023, č. j. 31 A 10/2023-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2023 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Toho se měl dopustit tím, že dne 26. 8. 2022 v 9:30 hod. řídil na silnici II. třídy č. 324 v ulici Kutnohorská v Hradci Králové ve směru jízdy na obec Libišany osobní motorové vozidlo, na kterém nebyla umístěna tabulka přední registrační značky, přední maska a levý i pravý přední blatník. Za daný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 7 500 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Žalovaný zdůraznil, že výslech zasahujících policistů prokázal, že vozidlo řídil žalobce (nemohl jej řídit nikdo jiný).

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž učinil předmětem sporu, kdo řídil dané vozidlo. Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že těžiště sporu se nachází v rovině hodnocení důkazů. Na jedné straně stojí tvrzení žalobce, že automobil neřídil a na místo kontroly jej dovezl známý, který ihned s řidičem odjel; na straně druhé svědecké výpovědi policistů, kteří žalobce identifikovali jako řidiče. Podle krajského soudu žalobce nevnesl do řízení rozumnou

pochybnost o okolnostech spáchání přestupku a ten lze považovat na základě výpovědi policistů za dostatečně prokázaný. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by zpochybňovaly pravdivost a věrohodnost výpovědi zasahujících policistů. Na rozdíl od nich měl žalobce zájem na výsledku řízení. Jeho verzi skutkového děje, že vozidlo řídil kamarád pana S., kterého pan S. z místa odvezl a vysadil tam žalobce k „dostrojení“ vozidla, shledal krajský soud krajně nepravděpodobnou a nezpůsobitou vyvrátit konzistentní výpovědi policistů. Za podstatnou označil skutečnost, že policisté viděli automobil zastavit, krom žalobce se na místě nikdo jiný nenacházel a žalobce se na místě kontroly choval jako řidič. Závěrem krajský soud dodal, že vozidlo nebylo provozuschopné a ohrožovalo ostatní účastníky provozu (zejména s ohledem na ostré hrany na odkrytých místech karosérie).

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, která se v převážně míře shoduje se žalobou.

[4] Krajskému soudu vytkl, že neprovedl všechny navržené důkazy, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a je založené na nesprávném právním posouzení věci. Krajský soud se podle něj nevypořádal s jeho obranou, nevzal v potaz, že chybí záznam o zásahu policistů a vybral si pouze část výpovědi policistů. Přehlédl, že se policistům automobil mohl ztratit za horizontem (na daném místě se nachází nájezd s prudkým stoupáním), že se jejich vozidlo nemohlo otočit na jeden pokus (šíře vozovky to neumožňuje) a že provedli vadný zápis o zastavení vozidla. Nadto ani nemohli rozpoznat stěžovatele jako řidiče vozidla. Existuje zjevně rozpor v tom, kde se stěžovatel nacházel v době příjezdu policistů. Otevřený kufr vozidla přitom nasvědčuje jeho skutkové verzi. Již v řízení před správními orgány stěžovatel navrhl výslech svědka S., který jej na místo přivezl. Správní orgány neměly rezignovat na provedení dalšího dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-52). Výpovědi policistů se navíc rozcházejí (ohledně provedení otočení policejního vozidla a následně „sledování“ vozidla stěžovatele; místa, kde se měl stěžovatel nacházet po příjezdu policistů atd.). Podle stěžovatele bylo navíc dané vozidlo provozuschopné a nebylo prokázáno, že registrační značka na automobilu v době jízdy nebyla připevněna. Závěrem uvedl, že označil osobu, která přestupek spáchala a navrhl její výslech. Splnil tak svou zákonnou povinnost. K této skutečnosti však správní orgány i krajský soud nepřihlédly.

[5] Pro výše uvedené navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Navrhl rovněž, aby soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti ani k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že se na nyní projednávanou věc užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[9] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry se uplatní i v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] K vadám správních a soudních rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud na své rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí správních orgánů ani rozsudek krajského soudu netrpí žádnými zásadními vadami ve smyslu uvedené judikatury. Rozhodnutí správních orgánů i soudu jsou plně přezkoumatelná a srozumitelná. Krajský soud vystavěl svůj rozsudek v souladu s ustálenou judikaturou na ucelené argumentaci mířící do jádra sporu (viz níže), kterou dostatečně reagoval na všechny žalobní námitky (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015. č. j. 2 As 44/2013-125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

[13] Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je polemika s názorem žalovaného a krajského soudu, že ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav, pročez nebylo nezbytné provádět stěžovatelem navrhané důkazní prostředky. Stěžovatel má za to, že mělo dojít k doplnění dokazování, neb svědecké výpovědi policistů, jakožto stěžejní důkaz, se rozcházejí a jsou nepravdivé.

[14] U přestupků, které jsou prokazovány pouze výpověďmi zasahujících policistů, není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku. Otázkou, zda lze v rámci přestupkového řízení vycházet toliko ze svědeckých výpovědí policistů, kteří kontrolu prováděli, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát zabýval. Aby mohly být výpovědi policistů přípustné jako jediný důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuti jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nejvyšší správní soud již v minulosti též zaujal názor, že v případě přestupků, resp. skutečností pozorovatelných pouhým okem, takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Dalším požadavkem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 8 As 259/2016-48). Judikatura zdejšího soudu vychází z premisy, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Pochybnost o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka může být založena zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je např. policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[15] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by policisté měli vůči stěžovateli postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. To ostatně zohlednil již krajský soud. Nevěrohodnost těchto svědků neplyne ani z jejich výpovědí. Svědecké výpovědi zasahujících policistů se shodují a jsou konzistentní v rozhodné skutečnosti, že nemohlo dojít k výměně řidiče a že vozidlo řídil právě stěžovatel (policisté jej viděli zastavovat a vyloučili možnost, že by na místo dojel jinak). Upozorňuje-li stěžovatel na jisté rozpory ve výpovědích, vypořádal se s nimi již krajský soud (nadto jde o přepis žalobní argumentace, kterou stěžovatel toliko v obecnosti reaguje na závěry napadeného rozsudku). Skutkovou verzi stěžovatele krajský soud správně označil za krajně nepravděpodobnou a nezpůsobilou znevěrohodnit výpovědi svědků v klíčové otázce, tedy zda to byl stěžovatel, kdo řídil předmětné vozidlo (srov. zjištění skutkového stavu dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 4 As 35/2023-32). Krajský soud

pokračování

pak správně poukázal na skutečnost, že věrohodnost stěžovatelova tvrzení vyvrací i jeho vlastní chování na místě kontroly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 10 As 27/2022-31). Podle kasačního soudu nezavdalo stěžovatelovo jednání s policisty žádnou příčinu k pochybnostem o tom, že vozidlo řídil v rozhodné době právě on (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016-32).

[16] Skutečnost, že policisté viděli stěžovatele vystupovat z vozidla z pozice řidiče poté, co vozidlo zastavilo, je dostačujícím důkazem o tom, že stěžovatel byl řidičem vozidla (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2023, č. j. 5 As 43/2022-37). Na to nemá vliv ani to, že policisté kontrolovali stěžovatele až potom, co z vozidla vystoupil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 10 As 19/2021-33).

[17] Postup správních orgánů a krajského soudu při odmítnutí provedení některých důkazů má oporu v judikatuře. Pro řízení před správními orgány v obecné rovině platí, že správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen provést všechny navržené důkazy. Má však povinnost v odůvodnění přezkoumatelným způsobem uvést, proč některé odkazy odmítl provést (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47). V dané věci správní orgány dostaly požadavkům uvedené judikatury. Náležitě odůvodnily, proč odmítly provést navržené důkazy; pro nadbytečnost.

[18] To platí i pro krajský soud. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.) při ústním jednání zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo provedení dalších důkazů nutné (bod 16 napadeného rozsudku). I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v dané věci dostatečně prokázáno, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku, na čemž by nemohlo nic změnit ani stěžovatelem navržené dokazování.

[19] K nezajištění kamerového záznamu do správního spisu kasační soud uvádí, že nejde o vadu řízení s vlivem na zákonnost. V projednávané věci došlo k přemazání záznamu z důvodu pátrací akce, které se zasahující policisté účastnili. Jeho zajištění proto již nebylo objektivně možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 978/2020-26). Absence kamerového záznamu pak nemohla mít vliv na obranu stěžovatele, neboť by se jednalo toliko o objektivní zachycení skutkového děje, přičemž cílem řízení před správními orgány je zjištění skutkového stavu.

[20] K námitce provozuschopnosti vozidla kasační soud odkazuje na argumentaci přednesenou krajským soudem, neboť stěžovatel toliko překopíroval žalobní bod bez jakéhokoli reakce právě na závěry krajského soudu (bod 37 napadeného rozsudku).

[21] S ohledem na výše uvedené nelze za důvodnou považovat ani namítanou vadu ve skutkové větě. Stěžovatel byl řidičem. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským

soudem dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí nijak nevybočuje z běžné judikaturní praxe a odpovídá zákonným požadavkům (srov. např. recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2023, č. j. 7 As 206/2023-34, a v něm citovanou judikaturu).

[22] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23). O vrácení uhrazeného soudního poplatku soud rozhodne samostatným usnesením.

[23] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu